

Duminica

Organ de propagandă religioasă și morală.
Organ informativ al AGRU-lui din Eparhia
Maramureșului

Biroul de distribuire: Librăria Asociației
Sighet, Piața Unirii No. 25.

Prețul unui exemplar : 2 Lei.

Redactor responsabil : T. Berinde

Abonamentul pe un an : 100 Lei.

Despre creștinul necunoscut

Nu vom vorbi azi despre sfinții asupra cărora strălucește gloriola sfințeniei. Nu despre cei amintiți în Mineul, nici despre sfinții Părinți, — cum sunt de pildă cei trei Ierarhi : Vasile cel mare, Grigorie Teologul și Ioan Gură de aur stâlp și patronii Bisericii noastre adevărat ortodoxă, ci vom lua în revistă pe sfinții cei necunoscuți, de multe ori atât de specifici din tucării, — prea se poate, că pe unul sau altul l'am văzut și noi. Poate că îi și cunoaștem, s'au că i-am văzut numai, dar se poate și aceea că am fi trecut peste ei cu vederea poate că i-am și admirat poate că fiind careva dintre ei puțin nostim și „deotului altfel ca și alții“, am și zimbit puțin asupra lor.

Toate țările au deja monumentul eroului necunoscut al aceluia soldat, care nu are nici o distincție, care nu avea sarcina conducerii, dar sluja și lupta cu o severitate și curaj eroic, neclintit în îndeplinirea datorinței, rămânând credincios până la moarte. În fața monumentului eroului necunoscut s'au aplecat toți foștii lui camarazi precum și foștii inimizii, cu aceeași reverință. Nu a rămas nimica din ură și dușmănie. Credința învinge asupra tuturor, celor pământești.

Lăsați-ne deci să vorbim azi despre credința creștinului așezat, serios, în viața creștinească, cu cari ne întâlnim, ici și colo, și nici nu prea arareori, în clasa

socială mijlocie. Fie carele dintre noi cunoaște câte un om așezat. Pe vre-o fată tânără, care bănișorii ei economiștii le dă săracilor și orfanilor și risipind, cu binefacerile umblă cărarea vieții. Liniștită, totdeauna cu voie bună și fără pretenții de a totului neobservată. Aceasta nu câștigă premii la concursuri de frumseță, e nu stă expusă în raza reflectoarelor orbitoare, totuși văzându-i alți fața-i radiatoare de sfințenie, se înviorează de adese ori și numai vorbind despre ea. Cine nu cunoaște, bătrâna mătușă evlavioasă, care undeva, uitându-se de sine și nu totdeauna fiind necunoscută ostenele ei prețioase, ajută mamei necăjite în îndatorirea datorințelor ei casnice, în creșterea pruncilor, cu calm și paciință lucrează împreună și ușurează a purta durerile și necazurile unde ea nu mai poate. Aici cunoaștem un medic, care se consumă în slujba bolnavilor. E undeva un medic cercual, nu are un nume cunoscut, nici nu se va îmbogăți, ca și mulți profesori universitari în orașele cu universități. El nu are „a f a c e r i“, serios își îndeplinește datorințele sale creștinești, iar când i se amintește numele, urmează totdeauna și o binecuvântare. Undeva intră în casă o croitoreasă credincioasă, câte odată puțin nostimă, fată bătrână cu suris copilăresc, pe fața ei zbircită. În tot cazul nu e o „persoană marcantă“.

Dar ce să fie oare motivul, că în fața acestei atât de simple ființe, care înainte de ce merge la lucru, — se cuminecă, — ori ce cuget ușuratic face să dispară, de unde este că cei cari o încurajază, cu toții o ajută cu plăcere în acțiunile ei caritative? Astfel de exemple am putea înșira cât de multe. Cu toții îi cunoaștem pe acești creștini necunoscuți, pe acești soldați neînfricoșați pe postul lor atât de mic și neînsemnat în viață. Și dacă suntem de atotului leali și sinceri, trebuie să recunoaștem cu toții, că am învățat mult, din predicile fără de cuvinte ale acestor creștini nu prea necunoscuți în lume, numai

din felul lor de a fi, chiar destul de mult, poate că și mai mult ca dintr'o predică, fie fost cât de frumoasă, la biserică. Pentru că iată aceștia's oameni, cari fac serios acele, despre ce au auzit la biserică. Cari nu numai că aud cuvintele lui Hristos, ci le și trăiesc acelea. Să ne închinăm deci în fața creștinilor necunoscuți. Să nu le îngreunăm viața și să nu-i înțelegem pe de a dosului. Și dacă ei sunt altcum ca și cum e lumea și dacă ei nu sunt sfinți mari, nu un trandafir în grădina raiului, dar sunt o vioare, cât de mică să fie, un cap de operă al dumnezeescului creator.

Traducere.

Binefacerile papalității

de A. Mastre

E în lume un stat care pentru a se apăra n'are nici mitraliere, nici fortărețe și pe lângă care Andora ori San Marino par a fi coloase. Dacă există, e numai mulțumită respectului ce inspiră ideea pe care o reprezintă. Ar fi destul o mică apăsare a vecinului mare care îl cuprinde, pentru a distruge gingașul inveliș trupesc, dar să ne liniștim, acest gest n'a fi făcut niciodată, așa de mare e prestigiul și autoritatea spirituală pe care o intruzează.

Acest prestigiu crește, ca un contrast uimitor, în măsură ce popoarele sunt pretutindeni ocupate de forțele lor materiale. Am zice că în deslănțuirea brutalității e ceva mângăere în gândul, că cel puțin subsistă în lume o citadelă a spiritului, tot așa de inaccesibile amenințării și temerii, ca prăpădirii după forme trecătoare.

Această instituție venerabilă, depozitara gândurilor celor mai înalte a fost de față la ruina lumii antice și la aceea a împărăției a lui Carol cel Mare, ea

a fruntat lung timp obrăznicia împăraților germani și a supraviețuit lor; ea a văzut născând și crescând nația noastră (Autorul e francez Trad.) a canonizat și excomunicat pe regii Franței; furtuna revoluției și a împărăției nu au sdruncinat-o de loc și istoria pare a ne servi în modul cel mai neprevăzut desenerile eterne a ei: concordatul lui Bonaparte îi redeschide Franța a secolului al nouăsprezecelea și separația se dovedește a fi spre onoarea și avantajul ei.

Ar fi avut dreptate Bossuet? Azi o îngrijorează dictaturile care amenință viața spirituală, dar ea vede în ele episoade trecătoare, pe care, ea știe că îi va supraviețui. Să ne amintim una din ultimele vorbiri ale Papei Pius al XI-lea: „Sunt destul de bătrân, spunea el relativ la Germania hitleriană pentru a fi văzut stabilirea împărăției, căderea lui Bismarck și a lui Wilhelm al II-lea și adaugă el reluând vorba lui Venillox al nostru de o vigoare destul de brută: „Să nu uităm un lucru: cine mănăcă papă, plesnește“.

Suntem departe de timpul când un scriitor mare francez a făcut prinsoare în 1878 cu prietenii lui, că va merge la Roma ca să asiste la conclave. Unde e timpul, când prezidentul Poincare la urcarea pe scaun papal a lui Benedict al XV-lea i-a urat măreția pontificatului lui acest substantiv era șters din mesaj, ca suspect de o condescendență tendențioasă.

Toate aceste s'au sfârșit bine Simțim cu toții, mai mult sau mai puțin confuz, în vremurile noastre neliniștite, insuficiența unei civilizații numai cantitativă, în care domină problemele puterii. Au încercat o Societate a Națiunilor care n'a izbutit și iată papalitatea ne oferă un tip de instituție supra-națională ce azi n'ar putea să ascundă pe nimeni, ce printre schimbătoarele lucruri omenești s'a dovedit durabil, ce reprezintă cea mai venerabilă tradiție, ce totdeauna a ridicat demnitatea persoanei și ce exprimă mai mult ca oricare unitate și frățietate a neamului omenească. Ea continuă a propune omeni-

rii aceeași doctrină, nestrămutată în principii, dar capabilă de adaptarea cea mai mlădioasă și îndrăzneală. Aceasta este doctrina care, după ce a adunat și a transmis moștenirea gândului antic și a indulcit stricisumul, a format omenirea occidentală: fără ea noi nu am avea aceeași sensibilitate, nici aceeași filosofie, nici aceeași concepție despre adevăr, frumuseță, dreptate, viață individuală și socială, despre stat și lege. Ori vrem, ori nu, trăim în atmosferă suprasaturată de acest creștinism, pe care Biserica o exprimă cu autoritate unică.

La moartea, Papei, toți, consumatori și revoluționari, credincioși și necredincioși rabi-ni, v l ă d i c ă și preoți, liber cugetători și religioși erau uniți într'o admirație, respect și emoție nedescrisă; toți au simțit că o voce mare s'a stins, singura care putea eficace vorbi tuturor puternicilor lumii.

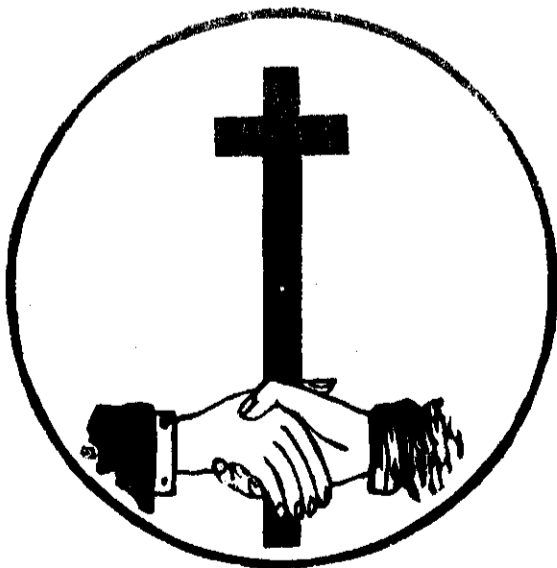
Dacă, din nefericire, papalitatea ar dispărea, cum ar fi suplinită? Ce ar face omenirii serviciile, care nu putem aștepta decât dela ea?

Trad. Irina Berinde

Unirea Bisericilor românești

este o idee mult agitată azi. Deja cu ocazia marelui adunări din Alba Iulia, în 27 Februarie se aștepta înfăptuirea acestei uniri, care însă n'a venit. Știri necontrolate circulează, lumea se agită, dar deasupra tuturor agitațiilor tot mai pronunțat se impune dorința tuturor: unirea. Timp de două decenii, dela unirea politică nu am făcut altceva, decât ne-am irosit puterile în sterilele lupte confesionale, slăbindu-ne unul pe altul, iar cearta noastră a amuzat timp de 20 de ani pe străinii, cari așteptau cu o curiozitate foarte

explicabilă, dar răuvoitoare, ruperea cordelor deja preaîntinse. Căci de cătră capăt s'a preaintins coardele. Consiliul de războiu are mult de lucru cu procesele isvorite din luptele confesionale. Unde mai punem amărăciunea, care ne cuprindea pe noi românii—uniți, de câte ori am fost neîndreptățiți și umiliți, de câte ori am simțit, că în aceasta țară toți minoritarii au drepturile lor de a-și exprima o credință oarecare, fără repercusiuni, numai noi, noi suntem lipsiți de acest cel mai elementar drept al omului.

De aceea se agită ideea unirii, care ar aduce un bine imensurabil națiunii românești, care deodată ar ridica neamul nostru în rândul popoarelor celor mai luminate din apus, care ar da țării noastre iubite gloriosul

titlu de: cea mai catolică țară, care ar aduce adevărata liniște, cea a sufletului, care prin autoritatea sa ar pune stavilă tuturor curentelor vrăjmașe adevăratului creștinism. Mulți vor fi și în sinul bisericii ortodoxe cari vor

fi dorind aceasta unire. Iată ce scrie unul, C. M. Ivanov într'un mare cotidian:

„Când se vor uni Bisericile creștine? Și se vor uni ele vreodată? Vom avea oare fericirea să vedem pe Una, Sfânta, Ecumenică Biserică a lui Hristos și să trăim în Ea, așa cum a hotărât însuș întemeietorul Ei, așa cum dorește sufletul creștinătății, însetat de unitatea apostolică și dogmatică a Bisericii divine?... Se chiamă, că unirea între Bisericile creștine

românești este posibilă... și copiii știu, că cele două Biserici românești au păstorit națiunea mereu în senz național și mereu au ținut-o cu ochii deschiși spre unul și acelaș ideal”.

Iată cum scrie unul, care cunoaște și știe, unul, care judecă fără patimă. Noi așteptăm cu răbdare mare clipă, solemnul ceas, când întreg neamul românesc se va pleca în fața adevărului unit sub aceptorul legitimului urmaș al vârhovnicului apostolilor, Papa Piu XII.

„Lăsați copiii să vină la Mine”

La Mine pe copiii-lăsați vă vină (a spus cu glas blajin Mântuitorul) căci Eu le sunt vieții lor isvorul și singura cărare spre lumină.

Nu'năbușiți în sufletul lor dorul credinței care drumul le'nșenină... și toți câți sunt ca ei și nu au tihnă în Mine—și vor găsi alintătorul.

Voi, toți cei osteniți și arși de sete la Mine—acum veniți, la apa vie, — e pentru voi a Mea împărăție.

În rând veți fi cu-a îngerilor cete voi umiliți, voi robii vieții grele, voi singurii părtași ai crucei Mele.

Emil Al. Micle

„Impărăția lui Dumnezeu întru voi este”

(Luca 17, 21).

...Apropiindu-se praznicul azimelor, care se cheamă Paști. Și arhierii și cărturarii căutau cum l'ar omori pe el, căci se temeau de popor. Și sculându-se toată mulțimea lor, l'au dus pe Isus legat la Pilat. Și au început a-l pâră, zicând: „pe acesta l'am aflat, răsvrătind neamul nostru și oprind să nu dea dajde împăratului, zicându-se pe sine că este Hristos împărat. Iară Pilat l'a întrebat pe el, zicând: „tu ești împăratul Iudvilor? El răspunzând a zis lui: „tu zici că eu împărat sunt. Impărăția mea nu este din lumea aceasta. Eu spre aceasta m'am născut și pentru aceasta am venit în lume, ca să mărturisesc adevărul și tot cel ce este din adevăr, ascultă glasul meu. Iar întrebat fiind odată Isus de fariseii, când va veni împărăția lui Dumnezeu, răspuns-a lor și a zis: „nu va veni împărăția lui Dumnezeu în ceas știut, nici nu vor zice: iată aici sau acolo este, căci iată împărăția lui Dumnezeu întru voi este”. Luca 17, 21).

Precum fariseii și cărturarii, precum Pilat și mulți din poporul evreesc, nu au priceput esen-

țialul împărăției lui Dumnezeu, la fel erau mulți în toate timpurile, cari nu înțelegeau ce înseamnă împărăția lui Dumnezeu. În special în zilele noastre sunt unii, cari sub împărăția lui Dumnezeu pe aceasta lume înțeleg ceva exterioritate vizibilă și vorbesc de puterea lumească a Bisericii, fără ca să aibă vre-o știință mai profundă despre aceea, că ce înseamnă în esență, împărăția lui Dumnezeu pe pământ.

Deja la începutul istoriei neamului omenească, era evidentală primul plan, al unei împărății dumnezeiești. Atuncea când a declarat Creatorul protopărinților: „umpleți pământul” se gândea la o familie de fii ai lui Dumnezeu, cari să-i fie ascultători și să-l iubească. Insuși prin propria vină a omului; în urma neascultării, s'a zădărnicit acest plan al lui Dumnezeu, iar cu cât mai mult s'a depărtat omenirea, dela acest plan dumnezeiesc, cu atât mai afund se cufunda și se încerca cu păcat și cu atât mai impulsiv se manifesta dorul, după cineva — după un mântuitor, — care să restabilească din nou împărăția lui Dumnezeu

IMPREUNA CU BISERICA

pe pământ. La data împlinirii vremurilor s'a născut Isus Hristos. Vestitorii Crăciunului, ingerii li vesteau sosirea asupra colinelor blânde ale Vifleimului. Insuși Domnul Hristos a proclamat cu ocazia primei sale înfățișeri în public, zicând: „pentru că s'a împlinit vremea și s'a apropiat împărăția lui Dumnezeu: pocăiți-vă și credeți în evanghelie”. (Marcu 1, 15).

În cursul celor trei ani de activitate, tot mai profund ia introdus Hristos pe apostolii și ucenicii săi în tainele împărăției lui Dumnezeu. În simple, dar totuși atât de frumoase pilde și parabole la-a arătat formarea, creșterea, desvoltarea și luptele acestei împărății dumnezeiești. El a asemănat aceasta împărăție a lui Dumnezeu, cu sămânătorul care a ieșit să samene sămânța bună în țarina sa cu holda, și dacă a crescut holda și a făcut rod, atunci s'a arătat și neghina, sămânță de satană; cu grăunțul de muștar care luându-l omul l'a aruncat în grădina sa și a crescut și s'a făcut copac mare și pasărele cerului sălăgluesc în ramurile lui, — cu aluatul, pe carele luându-l muierea, l'a ascuns în trei măsuri de făină, până ce s'a dospit tot, — cu comoara ascunsă în țarină, pe care aflându-o omul, o a ascuns, și de bucuria ei o duce și toate câte are le vinde și cumpără țarina aceea; cu omul neguțător care caută mărgăritar bun, făcând la fel, din aceleaș motive; cu năvodul aruncat în mare și care a adunat tot felul de pește, carele dacă s'a umplut, l'a scos la margine și șezând a ales pe cei buni în vase, iar pe cei răi i-a lăpădat afară.

Traducere după:
„Kath. Volkswacht”

Adunarea preoțască de primăvară a preoțimeii din districtul Sighet a avut loc Luni, în 20 Martie la sediul Agru-lui. Au fost prezenți toți preoții din district, cu excepția celor 2 bolnavi. Afară de programul oficial al sinoadelor, s'au discutat multe chestiuni vitale ale Bisericii noastre. În ziua următoare, în 21 Martie a avut loc sinodul de primăvară al districtului ciscarpatin. În urma greutăților de comunicație acest sinod s'a ținut scindat: anume preoții din Maramureș s'au adunat la Sighet, iar cei din Satu-Mare la Satu-Mare, unde sinodul a fost presidat de Reverendisimul Uliceac paroh, arh. on. în Satu-Mare.

Și erau pe cale, suindu-se în Ierusalim; și mergea Isus înaintea lor, iar ei se mirau, și mergând după dânsul, le era frică. Și luând iarăși

pe cei doisprezece, a început a le spune cele ce erau să i-se întâmple: „Iată ne suim în Ierusalim, și fiul omului va fi dat arhierilor și cărțura-

rilor. și-l vom judeca la moarte, și-l vor da păbânilor: și-l vor batjocori, și-l vor bate, și-l vor scuipa și-l vor omori: și a treia va învia”.

Și au venit la el Iacob și Ioan, fiii lui Zevedeu, zicând: „Învățătorule, vrem să ne faci ce vom cree”. Iar el le-a zis: Ce vreți să vă fac?”.

Și ei i-au zis: „Dăne să ședem unul deadreapta și altul deastânga ta întru mărirea ta.” Iar Isus le-a zis: „Nu știți ce cereți. Puteți bea păharul, care-l voi bea eu? și să vă botezați cu botezul, cu care eu mă voi boteza?”.

Ei i-au zis: „Putem”. Iar Isus le-a zis: „Păharul, care eu îl beau, îl vreți bea; și cu botezul, cu care eu mă botez, vă veți boteza: dar a ședea adreapta mea și deastânga mea nu am eu a da, ci celor ce s'a gătit”. Și auzind cei zece, au început a se mânia pe Iacob și pe Ioan Iar Isus chemându-i, le-a zis: „Știți că aceia, cărora li-se pare că împărătesc peste neamuri, le domnesc, și mai marii lor le stăpânesc. Dar între voi mai mare, să vă fie slugă; și cel ce vrea să fie între voi întâiu, să fie tuturor slugă: căci și fiul omului n'a venit să-i slujască alții, ci să slujească el și să-și dea sufletul răscumpărare pentru mulți.”

Pacelli despre Kaiser și Ludendorf despre Lisieux și Lourdes

Era într-o dimineață posomorâtă de Septemvrie în anul 1921, în strada Briemer la München, unde se ridică astăzi casa Brune, Nunțul Papal locuia într-un mic hotel modest în stilul secolului al XVIII-lea. La sunetul clopoțelului apărură un călugăr, de o străbiciune de sihastru, care mă măsură cu privirea și mă întreabă cu un ton băunitor: „Aveți într-adevăr întâlnire cu Monsegiorul Pacelli?”

Am făcut aceasta vizită la indemnul ministrului Franței D. Emili Dard, care mi-a spus: Trebuie neapărat ca Dumnevoastră să vedeți nunțul. El este un om curajos care iubeste Franța dar el a fost cu deosebire ofensat, după cum a spus el însuși, printr-un articol, în care se acuză că ar fi făcut, în timpul războiului, jocul Germaniei. Vrea să se explice cu dvoastră. Mogre Pacelli a găsit repede subiect de conversație. El și-a exprimat sentimentele asupra evenimentelor zilei. El mi-a spus:

„Germania trebuie judecată în acest moment cu multă blândețe creștină. Aici, mai ales în Bavaria, ei au trecut prin momente grele și desigur că noi am evitat bolșevismul prin ei”. Eu i-am spus, că am redat vizita generalului Ludendorf. La acest nume, fața sa s'a transfigurat.

Acesta este un om rău, mi-a spusel, un inamic al creștinismului. Eu sper că D-voastră, l-ați judecat după adevă-

rata lui valoare... Dar pentru a reveni la articolele pe care el li-a scris despre mine, îngăduiți-mi să vă spun, că în timpul războiului eu n'am făcut nici o manevră de pace. Eu m'am dus la cartierul general al împăratului pentru a îndeplini o misiune de caracter curat umanitar pe care mi-a încredințat-o Sf. Părinte. Am insistat, ca Germania să pună o margină regimului nesuferit a deportațiilor din Belgia și din nordul Franței. Eu am cerut ca să se restituie independența Belgiei și tot eu am susținut, cu ordinul suveranului Pontif chestiunea Lorrainei. După audiența pe care mi-a acordat-o, în 29 Iunie 1917 la Kenznoch, împăratul m'a reținut la dejun. Fața de masă era orată cu flori în culorile papale, galben și alb.

După dejun Kaiserul m'a condus pe balconul hotelului

său. El îmi vorbea cu abundență: „Sunt 2 lucruri mari în lume îmi spuse el: Armata prusiană și erarchia catolică.”

Eu am simțit bătând inima Franței. De atunci eu l-am văzut de mai multe ori, fie în Germania fie în Roma.

Printre suvenirile acestor ultimi ani, așa de glorioși, pentru credință, ceace cardinalul Pacelli iubea mai mult să-și amintească, erau cele 2 călătorii pe cari le-a făcut în Franța în 1935 și 1937, ca legat al Papii.

Intr-adevăr, îmi spuse el eu pot să spun că la Lourdes și la Lisieux eu am simțit bătând inima țării noastre: Unii au spus că ea nu este religioasă, acei cari desigur nu cunoșteau adâncul sufletului francez, care este catolic. Eu n'am putut să mă înșel și eu păstrez aceste călătorii ca suveniri nemuritoare.

(Paris Soir, 6-III-1939.)

Împărăția lui Dumnezeu în zilele noastre

„Nu este ucenicul peste dascălul său, nici sluga peste domnul său”. (Mat. 10, 24.)

Dacă se întreabă că în ce stare e azi împărăția lui Dumnezeu pe acest pământ? Trebuie să stabilim, cumcă în unele dintre acelea, despre care făcea amintire Isus Hristos și în vorbirile și în pildele sale.

Nici într-o vreme nu erau lăfite pe acest pământ atâtea falsuri, neadevăruri și teorii obscure despre împărăția lui Dumnezeu ca și în cel prezent.

În lumea întregă se observă o muncă satanică, care răstălmăcește și devalorează concepții și valori respectabile și nici chiar în fața poruncilor lui Dumnezeu nu se oprește. Precum satana din evanghelie a semănat neghină între grâu, la fel seamănă azi inimiții împărăției lui Dumnezeu, buruiana cărărilor greșite și concepțiilor răsucite, în țarina sufletelor.

Numele lui D-zeu se folosește, dar totuși nu se înțelege sub el persoana supraomenească, a Atotputernicului Dumnezeu, Unul în trei persoane, Creatorul tuturor făpturilor, Domnul și Regele omenirii și Conducătorul istoriei acesteia, ci este așezat într-o obscuritate cu dumnezeii păgânilor și identificat cu universul. Cu rea credință să confundă universul cu Dumnezeu și se divinează lumea. Se vorbește despre nemurire, nu se înțelege însă sub aceasta: nemurirea sufletului; se folosește cuvântul „vecie” înțelegându-l însă în înțeles pur pământean. Adăunz decedatul nostru Sf. Părinte Piu XI, înainte cu doi ani ne-a arătat în enciclicele sale greșelile zilelor noastre, referitoare la împărăția lui Dumnezeu. Timpul postului mare ar fi potrivit ca să le luăm în mână și să le consultăm. Ne-ar servi de un izvor de lămurire și înarmare în fierberea zgomotoasă a zilelor noastre.

Se pare a se împlini chiar și în zilele de azi, cele ce zice Domnul despre desbinarea părerilor, la sf. ap. Luca c. 12, v. 52, unde spune: „Căci vor fi de acum înainte cinci într-o casă, împărțiți trei împotriva a doi și doi împotriva a trei, tatăl împotriva fiului și fiul împotriva tatălui, muma împotriva ficei-sale și fata împotriva mumei-sale, soacra împotriva a noru-sa, și nora împotriva soacră-sa.

E o desbinare sufletească, ceea ce amintește Învățătorul. Unii ajung să-o trăiască în propria lor familie. Tatăl și mama sunt tari în credința părinților lor, fiul și fiica reprezintă păreri direct opuse, legilor împărăției lui Dumnezeu. Acum mai cu seamă și mai mult ca ori și când, ar trebui să se îplinească ceea ce pretinde sf. ap. Ioan în Apocalips, exprimat prin următoarele cuvinte: O! de ai fi rece sau cald. Iar fiind că ești stămpărat și nici cald, nici rece, te voi vărsa prin gura mea” (3, 16). Pentru sau contra împărăției lui Dumnezeu. Aceasta este cea mai importantă decizie a noastră azi, pe lângă care nimeni nu va putea să treacă. Sau—sau!

Și încă una se mai pare a se împlini. Anume, mulți cari sunt credincioșii împărăției lui Dumnezeu, trebuie să-și aducă sacrificii pentru aceasta credință, trebuie să renunțe de unele favoruri lumești, de alta parte să sufere subjugare, desprețuire și prigonire. Să îndeplinesc față de ei, cele ce a zis Mântuitorul Apostolilor săi în următoarele: „De vă urește pe voi lumea, să știți că pe mine, mai înainte decât pe voi, m'a urât. De eți fi din lume, lumea ar iubi pe

al său, dar pentru că nu sunteți din lume, ci eu v'am ales pe voi din lume, pentru aceea vă urește pe voi lumea. Aduceți-vă aminte de cuvântul, care l'am zis vouă, nu este sluga mai mare decât domnul său. (Io. 15, 18—20). Unii își pierd curajul pentru aceste lucruri. Alții sunt prea slabi să rămână statornic credincioși credinței împărăției lui Dumnezeu, unii devin perfizi, ba chiar trădători, cari din frică ori nedumerire, într'un moment slab deneagă pe Învățătorul lor, care ne-a poruncit să credem Evangheliei. Așa e azi, ca și cum era în totdeauna situația împărăției lui Dumnezeu, într'o luptă expusă atacurilor și viforelor continue, ca și cum era corăbioara lui Petru pe marea furtunoasă a Genezaretului.

Despre buzele multor credincioși sună și azi strigătul: „Doamne, mântuește-ne, că pierim”! (Mat. 8,25.)

* * *

Iar Domnul, tot mereu fiind în mijlocul nostru, precum nea promis, că va fi până la sfârșitul veacurilor, prin al 262-lea drept urmaș al său ne spune: „Ce sunteți înfricați puțin credincioșilor”. Și poate ca oamenii, mirându-se, iară vor întreba: „Cine este acesta, că și vânturile și marea ascultă de el”? (Mat. 8,27).

Din vorbirile și asemănările acestea ale Mântuitorului, ni se lămurește pe deplin că are să fie împărăția lui Dumnezeu, e stăpânirea lui Dumnezeu în adâncul sufletului nostru, e vindecarea acestei lumi bolnave, necăjite, păcătoase și pe Dumnezeu părăsite. E reintoarcerea la principiul și începutul tuturor, la Dumnezeu pentru ca să ne oprim la el, să trăim din El, și ca să ne conformăm viața noastră întocmai cum pretinde El.

Deci atunci când noi, în rugăciunile noastre de toate zilele rostim și cerem ca să „vie împărăția Ta” atunci ne gândim la aceasta împărăție a lui Dumnezeu, ca să stăpânească iarăși El lumea, să devie omenirea iarăși marea familie ai fiilor lui Dumnezeu, cari în Dumnezeu recunosc pe stăpânul lor suprem, văd în El pe părintele lor cel mai bun și iubitor și cari trăesc conform poruncilor ei oprelitelor Lui.

*

Intocmai cum ne spune în primul său mesaj. Preafericitul nostru Părinte Papa Pius al XII-lea adresat „urbi et orbi”, — urbei Roma și lumii întregi, ne voind să excludă

nici o ființă omenească, ori care iar fi rasa sau credința, pentru că este vorbă de interesul superior al „marei familii

omanesc, pusă sub privirea și protejirea providenței divine.”

Traducere după:
„Kath Volhswacht.”

IOANA BIGARD

intemeietoarea Operei pontificale S. Apostol Petru.

(Publicăm începutul lucrării cu titlul de mai sus. Nădăjdum, că în proximal număr, vom da întreaga lucrare, dovadă că întru adevăr am „intrat în ritmul vieții mari religioase catolice”

În 1939 se îplinește o jumătate de veac dela înființarea „Operei pontificale S. Apostol Petru”. E potrivit deci, cu acest prilej să ne aducem aminte de intemeietoarea acestei opere: Ioana Bigard. Ea se naște din părinții Carol—Victor Bigard, magistrat la Mortagne, Contances, Pont-l'Éveque și Caen (Franța), precum și din Ștefania Cottin, în 1859. Ioana e al doilea copil al acestei familii. Întâiul e René, născut la 1856.

Această familie nu prea e sănătoasă. Tatăl Carol-Victor se sinucide. Mama Ștefania moare de congestiune cerebrală. Fratele René se sfârșește după o viață plină de aventuri sentimentale, pe urma rănilor primite dela o lampă ce explodase, aproape ars de viu. Bunicii și străbunicii: cari nebuni, cari suprinși de deliruri mistice. De aceste neajunsuri se resimte și sănăta tea așa de subredă a Ioanei.

Din copilăria și tinerețele ei

La Crăciunul anului 1869, Ioana se spovedește întâia dată, iar la 29 Mai 1870 ea primește întâia sfântă împărtașanie. În 1871, i se dă taina sfântului mir. (confirmățiunea). Înainte de a primi aceasta din urmă taină, copiii sunt supuși unui examen. Întrebată: câte persoane sunt în Dumnezeu, mica Ioana, zăpăcită de vederea atâtor fețe necunoscute cari însoțiau pe vlădica miruitor, răspunde: una. Străinii zămbesc. Parohul local se mănește. El așteaptă alt răspuns din gura celei mai bune eleve a sale. Pentru silința cea mare ce-și dă la învățătură, Ioana e numită „cap de fer”.

Încă dela vârsta de 10 ani, ea simte că Dumnezeu o chiamă, îi vorbește. În timpul războiului franco-german, ea se refugiază din Contances la Jersey. Religiozitatea ei crește. Ea e între cele mai evlavioase fiice ale Mariei.

La 13—14 ani, ea se gândește la rasa călugărească. Scrisoarea S. Ilarie către fiică s'a Abra îi sporește râvna religioasă. Fecioria i se arată ca una din cele mai sigure căi ale mântuirii vecinice. La Contances ea cercetează adeseori pe călugărițele Carmelite. Sta-reța, Maica Emilia de Saint-

Ange, îi dă o iconiță, care-i face o întipărire cu totul deosebită. O domnișoară tânără, frumoasă elegantă, încărcată de bijuterii și podoabe se vede în primul plan, iar ceva mai în fund convoiul ei funebru cu inscripția: Și apoi? Deasemenea o impresionează mult cântecul Carmelitelor: *In ceasul primejdiei, fii milostiv, Doamnel!*

Mamă sa Ștefania încă e femeie foarte severă, aproape rigidă. N'o lasă să cetească nici un roman, nici să se ducă la teatru. Unica lor recreație și desfătare e cuminecarea zilnică. Aceasta le înnoește mereu blândețea și puterile.

Sficeala, timiditatea e însușirea cea imai caracteristică a Ioanei. Ea vorbește despre această însușire ca despre un adevărat har ceresc. „Timiditatea” — sunt chiar cuvintele Ioanei — „care mă face să țin mai mult la singurătate și la familie decât la oricare altă societate; care adeseori înfrânge trufia mea, făcându-mă să nu reușesc în public cu lucruri pe care mă cred deplin slăpână”.

Stăpânită de timiditate, ea găsește că e o necuviință să lase pe doctor să-și pună urechea sub sânul ei și să-i asculte pal-pitațiile inimii. De aceea se roagă așa de mișcător ca Dumnezeu să-i dea harul de a găsi sfânta cuviință de fecioară creștină până la moarte.

O veste bună. În urma tulburărilor din fosta Ucraina Subcarpatică s'au lăjit unele știri triste, că anume trei dintre preoții noștri din fosta Cehoslovacie, au fost uciși fie de ucrainenii siligiți, fie de unguri. Suntem în măsură de a comunica cu precizie, că știrile lăjite nu sunt adevărate. Toți preoții noștri de peste Tisa sunt sănătoși.

***

Citiți și răspândiți

„Dumineca”

***